

[Hans Hedtoft.]

Landbrug er steget fra 4 600 Kr. i 1938—39 til mindst 10 000 Kr. i 1946—47; det vil sige med over 100 pCt. Var det ikke nærliggende, om den højtærede Statsminister, naar han fra denne Talerstol, belærende hele Landet, vil oplyse om økonomiske Faktorer, saa ogsaa nævnte andre end netop danske Arbejdere og gjorde opmærksom paa, at den Stand, den Befolkningsgruppe, som netop repræsenterer hans politiske Partis Grundstamme, har ingenting at beklage sig over med Hensyn til den økonomiske Udvikling i Krigens og Besættelsens Aar. De, der bar Byrderne i denne Periode, og de, der derfor efter Krigens havde et berettiget Krav paa Hensyntagen og paa en hjælpende Haand, var de danske Arbejdere. Det var meget nærliggende, synes jeg, for Statsministeren ogsaa at nævne den Side af Sagen. Eller hvad med den bedrøvelige Sildefødning af en Bengangsskat, som Finansministeren endelig fik gennemført, og hvorefter der sammen med de øvrige økonomiske Foranstaltninger højst bliver inddraget 2½ Milliard Kr. af de, var det ikke 3½ Milliard Kr. ledige Penge, den højtærede Finansminister selv regnede med, der var at finde her i Danmark. Vi vedgaar gerne, at Socialdemokratiet og Fagbevægelsen har medvirket til, at de danske Arbejderlønninger er blevet à jour-ført. Vi skammer os ikke over det, tværtimod. Hvilken redelig Økonom i dette Land vil, naar man endelig skal tale om disse Ting, mon benægte, at Arbejderne her i Danmark gennem Afslutningen af 2-aarige Overenskomster ydede et virkelig værdifuldt Bidrag til den Prisstabilisering, som vi alle sammen maa tilstræbe? Den Indsats, den socialdemokratiske Arbejderbevægelse har øvet, er sket paa Lovens Grund og sker ad den lovlige Overenskomsts Vej, og vi har taget, og vi vil fortsat tage Afstand fra ethvert Forsøg paa Ulovligheder. De Folk, der inspirerer og iscenesætter ulovlige Strejker og Arbejdsstandsninger, findes ikke i Socialdemokratiets Lejr.

Statsministeren burde have sparet Tinget for Bemærkningen om, at jeg og Socialdemokratiet har befordret Uroen paa Arbejdspladserne. Han ved nemlig, at en saadan Bemærkning er urigtig. Baade Socialdemokratiet og Fagbevægelsens ansvarlige Ledelse har siden Befrielsens Dag indprentet den for en socialdemokratisk Arbejderbevægelse selvfølgelig Læresætning, at Lov er Lov og Lov skal holdes. Kun paa eet Punkt — maa jeg maaske sige i en kort Bemærkning — er jeg helt enig med den højtærede

Statsminister. Han har Ret, han har sørgeligt Ret, naar han opfatter det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen og Kommunerne som en stor Hjælp. Den Kendsgerning er ogsaa gaaet op for Titusinder af danske Arbejdere, og jeg tror at kunne forsikre, at de begaar ikke Fejlen om igen. Statsministerens politiske Hjælpere, Kommunerne, var allerede politisk mistænkte den 30. Oktober, i Tiden siden er de blevet sigtede, og paa næste Valgdag bliver Dommen over dem afsagt.

I Statsministerens Svartale til mig den 30. Oktober omtalte han endvidere Svarnoten til England angaaende det sydslesvigske Spørgsmaal, og han har senere trindt om i Landet holdt forskellige Taler om samme Sag. Og endelig stillede han et i sin Form næsten injurierende Spørgsmaal til mig og til mit Parti. Jeg vil begynde med det sidste, det besynderlige, men velovervejede og for Spørgerens politiske Form saa karakteriserende Spørgsmaal angaaende de 25 Aar gamle Grænseaftaler med det tyske Socialdemokrati.

Saa godt jeg kunde paa staaende Fod, redegjorde jeg her i Salen den 30. Oktober for, hvad Aftalen af 1921 gik ud paa. Statsministeren drog ikke mine Oplysninger i Tvivl, men Dagen efter blev jeg i „Berlingske Tidende“ belært om, at der var 2 Aftaler, og den paagældende Skribent kunde oplyse, at det maatte være Aftalen af 1923, den højtærede Statsminister havde tænkt paa. Jeg bør vel højtideligt takke for Orienteringen om, at det er i det Berlingske Hus Statsministerens formentlig privat engagerede sydslesvigsagkyndige eller Reserve-Udenrigsminister i sydslesvigske Anliggender fjæler sig. Jeg vil haabe, at denne Oplysning ogsaa har gjort et vist Indtryk paa den fraværende, men højtærede Udenrigsminister. Jeg skylder at sige, at jeg ikke noget Øjeblik har troet, at Statsministeren har raadført sig med ham, altsaa med Udenrigsministeren, forinden han stillede sit Spørgsmaal til Socialdemokratiet. Baade Udenrigsministerens politiske Viden om Fortiden, mine gentagne personlige Meddelelser til Udenrigsministeren om det danske Socialdemokratis Forhold til den sydslesvigske Bevægelse og endelig Udenrigsministerens Takt vilde udelukke, at han var vidende om Statsministerens Aktion.

Hvad Sagen angaar, maa jeg oplyse, at man godt kan sige, der var Tale om 2 Aftaler, den ene i 1921 med det tyske Socialdemokratis Rigsledelse i Berlin og dernæst en Slags Ratifikation af denne i 1923 af det slesvig-holstenske Socialdemokrati. Jeg har her i Tinget tidligere nævnt, at daværende